

Pohádky

pro Rytíře řádu čtenářského

Pohádky pro Rytíře řádu čtenářského napsali a ilustrovali žáci 9.A a 9.B ZŠ Proseč - školní rok 2013/2014 jako součást projektu k rozvíjení čtenářské gramotnosti připraveného pro žáky 2. ročníku naší školy.

Název projektu:

Autorské čtení pro Rytíře řádu čtenářského aneb „Napsali jsme pro vás pohádky“ – tentokrát z Proseče a okolí – viz příloha.

Autorsky se na vzniku pohádek podíleli a ilustracemi je doplnili:

	strana
Kateřina Sodomková	pohádka 2
Markéta Košnarová	pohádka 3
Jiří Kubík	pohádka 4
Kristýna Doubravská	pohádka, ilustrace 5
Tomáš Rybička	pohádka 7
Nikola Svobodová	pohádka, ilustrace 7
Pavel Zach	pohádka 9
Šimon Vopařil	pohádka 10
Leona Sodomková	pohádka, ilustrace 11
Daniel Trynkl	pohádka 12
Veronika Soukalová	pohádka, ilustrace 13
Daniel Barták	pohádka, ilustrace 14
Kristýna Bartošová	pohádka, ilustrace 15
Andrea Bartáková	pohádka, ilustrace 16
Eliška Macháčková	pohádka 17
Stříteský Radek	pohádka 17
Bárta Radek	ilustrace

Tři bratři

Napsala Kateřina Sodomková, ilustrovala Leona Sodomková

Žil byl kdysi zde v Proseči kovář, který už byl velice starý. Měl tři syny, nejmladšího Janka, prostřední se jmenoval Honza a nejstarší syn, na pohled nejzdatnější, se jmenoval Vašek. Jelikož jim matka zemřela, když byli ještě malí chlapci, ve všem otci pomáhali. Jejich otec už byl starý a také nemocný, a tak si je jednou k sobě zavolal. „Janku, Honzo, Vašku! Pojd'te ke mně!“ přivolal si je kovář. Chlapci všeho nechali a ihned přiběhli. Otec jim řekl: „Jsem již starý a cítím, že už tu dlouho nebudu. Avšak musím nějak rozdělit pozemek, a to spravedlivě, a tak jsem se rozhodl, že vám dám těžký úkol. Kdo ho splní, dostane kovárnu a dům. Dlouze, ale opravdu dlouze jsem o tom přemýšlel. Došel jsem opravdu k těžkému úkolu. Určitě jsem vám už vyprávěl pověst o Toulovci, která se zde traduje. Říká se, že kdysi unesl jednu spanilou dívku, která ještě dodnes volá o pomoc. Té krásné dívce se začalo říkat Toulovcova Janička. Nebudu to tedy prodlužovat. Vaším úkolem, který musíte splnit, bude přečkat jednu noc ve skále, kde žil Toulovec. Jako důkaz, že jste tam skutečně byli, mi každý z vás přinese vodu ze studánky, která je na místě, kde Toulovcova Janička plakala. Asi si říkáte, jak poznám, že je voda z té studánky? Tak ta voda je slaná. Jsou to přece slzy. Zítra vyrazí můj nejstarší syn Vašek. Další den Honza a jako poslední půjdeš ty, Janku. Teď neváhejte a běžte spát.“

Ať se to chlapcům líbilo nebo ne, museli to udělat. Ale všichni tři si mysleli, že je to velmi spravedlivé a s úsměvem na tváři šli spát.

Brzy ráno dal otec Vaškovi pecen chleba a džbán na vodu. Ještě za úsvitu se vydal na cestu. Bylo krásné ráno, a tak si Vašek prozpěvoval. Po chvíli cesty byl na kraji lesa. Asi po hodině se hned posadil vedle potůčku, kde smočil nohy a svým nožem si ukrojil krajíc chleba. S chutí ho snědl a pokračoval v cestě. Najednou, kde se vzala, tu se vzala nějaká stařenka, která sbírala borůvky. Vašek prošel kolem, když ho najednou oslovila: „Ach mládenče, byl bys tak hodný a pomohl mi dosbírat tenhle košík borůvek?“ Ale Vašek, místo toho, aby stařence pomohl, se vymlouval: „Víte, já nemám čas a hledám tady ještě něco.“ Jakmile to dořekl, tak zmizela. Vašek ale nevěděl, že to nebyla ledajaká stařenka.

Už se stmívalo. Na nebi se objevily první hvězdy. Vašek měl štěstí, dnes byl úplněk. Po dlouhé cestě konečně před sebou vidí tu skálu. Najednou se zvedl vítr. Vašek dostal strach. Sova zahoukala, listí zašustilo. Vašek to už nemohl vydržet, a tak vzal nohy na ramena a utekl z lesa. Když přišel domů, Honza s Jankem dostali ještě větší strach. Oba si říkali, že to muselo být strašné a že to také nezvládnou.

Druhý den časně zrána se na cestu vydal prostřední syn Honza. Bylo opět krásně. Po chvílce už byl v lese. Vesele si prozpěvoval a na nic jiného než na to, že získá dům a kovárnu, nemyslel. Najednou se před ním objevila stařenka, ta samá jako minulý den. Tentokrát, ale nesbírala borůvky, ale byla na klestí a na dříví. Stařenka se otázala: „Jé, mládenče, byl bys tak laskav a pomohl bys stařence?“ Avšak Honza jenom odsekl: „Já mám práce dost a nemám čas!“ a pokračoval v cestě dál. Stařenka opět zmizela.

Měsíc právě vycházel a Honza došel ke skále. Najednou uslyšel pláč. „Co to? To bude asi Toulovcova Janička,“ řekl si a dostal strach. Opět se zvedl vítr, listí zašustilo a začalo pršet. Honza na nic nečekal a rychle z lesa utekl. Celý udýchaný a promočený přiběhl domů a starý kovář se už začínal obávat, že má za syny velké strašpytle. A také se bál, že to ani jeden nezvládne a bude muset mezi nimi majetek rozdělit jinak.

A bylo tu opět ráno. Už zbývá jenom nejmladší syn Janek. Ten s chutí vyrazil na cestu. Tentokrát bylo vcelku chladné ráno a Janek se trochu klepal zimou. Jakmile vešel do lesa, na nebi už zářilo slunce. Janek si šel klidně, a když dostal hlad, sedl si na pařez a ukrojil si krajíc chleba. Kde se vzala, tu se vzala, vedle něho seděla stařenka s dřívím na zádech. Stařenka odloží nůši a tiše se zeptá: „Mládenče, nenašel by se tam krajíc i pro mne?“ Janek s radostí

vzal nožik a řekl: „Mám toho dost pro sebe i pro druhé. Jen si berte, co hrdlo ráčí.“ Ukrojil dva krajíce a dal je stařence. Ta se usmála, poděkovala a dva krajíce si vzala. Když dojedli, stařenka vstala a sáhla po nůši s dřívím. Janek ji ale zarazil a s nůší jí pomohl. Stařenka mu poděkovala a darovala mu náhrdelník. Pak mu řekla: „Přinese ti štěstí, mládenče.“ Janek poděkoval a šel si zase svojí cestou.

Nastala noc. Nikde nikdo, jenom opět ten vítr, listí a sova. Janek zalezl do skály, kde přečkal chladnou noc. Ráno našel studánku, nabral z ní vodu do džbánu a vydal se zpět. Vtom uslyšel dívčí pláč. Šel po zvuku, až našel dívku a řekl jí: „Co se stalo, že pláčeš?“ Dívka se otočila, utřela si slzy a řekla: „Víš, ztratila jsem náhrdelník, který mám od své babičky.“ Jankovi se dívka ihned zalíbila, a tak sáhl do kapsy a vytáhl náhrdelník, který mu dala stařenka. Dívce se rozjasnily oči a náhrdelník si vzala. Byl to on. „Jak se jmenuješ?“ zeptal se jí. „Janička. A ty?“ zeptala se. „Janek jméno mé,“ odpověděl a vzal ji za ruku. Oba se rozhodli, že spolu půjdou za kovářem. Když dorazili, otec i bratři se nestačili divit. Otec s úsměvem na tváři řekl: „Jsem na tebe hrdý, synu,“ a objal ho. „A kdo je ta krásná dívka?“ zeptal se otec. „Janička a chceme se vzít,“ odpověděl Janek a pohládl Janičku po jejích dlouhých vlasech.

Asi se ptáte, jak to dopadlo?

Po nějakém čase se Janička s Jankem opravdu vzali a za rok se jim narodila holčička Janička.

A co bratři a starý kovář?

Bratři pracují v kovárně. A otec? Ten tam s nimi zůstal a pomáhal s malou Janičkou jako správný dědeček.

O napravené princezně

Napsala Markéta Košnarová

To, co vám teď budu vyprávět, se stalo už dávno, když ještě na území Proseče a jejího okolí bylo moře, z něho jako by vyrůstal malý ostrůvek a všude okolo byla pevnina v nedohlednu. Na ostrůvku se majestátně tyčil krásný zámek, v němž žil král s královnou. Měli dvě krásné dcery – dvojčata.

Přestože byly vzhledem úplně stejné, povahou se naprosto lišily. Andělka se chovala, jako by ani nebyla princeznou. Ke všem byla milá a přívětivá, ale Anetka naopak byla lakomá a zlá.

Pod mořskou hladinou se rozkládalo také jedno království a také v něm žily dvě princezny. První byla vládkyně větru, ta druhá moře. Ty dvě se už nemohly dívat na chování princezny Anety, a tak se rozhodly, že ji napraví. Větrná vládkyně uchopila kouzelnou hůlku a začala na moři tvořit vlnu za vlnou. Potom hůlku uchopila druhá vládkyně a spláchla vlnou zámek. Princezny byly zrovna tou dobou na zahradě a velmi se vyděsily, když chtěly jít do svých komnat a zámek nebyl k nalezení. Aneta začala klít, že nemá kam jít a byla vzteky celá „bez sebe“. Andělka se šla, zatímco

její sestra bédovala, do města zeptat, zda by někde mohla přenocovat. A protože byla ke všem přívětivá a laskavá, každý jí hned nabízel nocleh. Nakonec si princezna ustlala na slámě chudého sedláka. Ten měl pěkného syna Matěje. Přestože neměl peněz nazbyt, zalíbil se jí. Andělka se Matějovi taky líbila, a tak se do sebe zamilovali a po pár měsících se vzali. Odstěhovali se do vedlejší vesnice, kde si za našetřené peníze koupili pozemek a na něm šikovný Matěj postavil pěkný domek. Ačkoli neměli peněz na rozdávání, byli spolu šťastni a zanedlouho se jim narodila dcera, krásná jako její maminka.

Zato Aneta ztrátu domova snášela hůře, ve městě s ní nikdo nechtěl mít nic společného, a tak z něho musela odejít. Šla cestou necestou, až došla ke staré chýši a zaklepala na dveře. V nich se po chvíli objevila stařenka a hned na ni spustila, co že tu pohledává. Nejprve se jí princezna lekla, ale potom začala libým hláskem říkat, že je princezna a že ji bolí nožičky a má hlad. Stařena se na ni obořila a pravila, že s takovou ji domů nikdo nepozve, že zapomněla na kouzelné slůvko. Protože princezna nebyla zvyklá o něco prosit, rozhněvala se a ubírala se cestičkou do nedalekého lesa. Stařena se za ní jen dívala.

V lese si sedla na pařez a plakala. Rozpoutal se velký liják a bouře. Aneta byla celá promočená a špinavá. Rozhodla se tedy poprosit stařenku o útočiště. Zaklepala, žena otvírá a Anetka už ji prosí, jestli by se u ní mohla ohřát a vyspat. Stařenka ji tedy již přívětivě pozvala do domu. Půjčila jí své suché šaty, aby se mohla převléci, a ty její pověsila, aby uschly. Ráno ji poslala pro vodu. Nejdříve se princezně nechtělo, ale když viděla, jak nevlídně se na ni stařena dívá, raději odešla. A tak se naučila princezna pracovat a brzy si ji stařenka zamilovala. Anetina povaha se pomalu měnila, z lakomé se postupně stávala vlídná dívka, co by se rozdala.

Jednou šla babička na dříví a Anetku poslala, aby šla nakoupit na trh, protože v neděli bude posvícení. Princezna hned šla. Vydala se nejprve po cestičce mezi poli a potom po kamenné cestě. Šla skoro celý den, až došla k městu. Na tržnici potkala spoustu lidí, kteří, když ji konečně poznali, se velmi divili její proměně. Byl tam i jeden velmi pohledný jinoch, kterému se Anetka zalíbila, a tak se s ní dal do řeči. Z tržnice s nákupem se vracela princezna ruku v ruce s Honzou, jak se jinoch jmenoval. Zanedlouho byla svatba a následující rok žili všichni šťastně ve stařenčině domku. Po roce se stařenka proměnila zpět ve vládyni větru a řekla Anetce, že se nyní může vrátit do zámku, že stojí opět tam, kde kdysi stál. Když se vrátili, uviděla tam už i svou sestru Andělku a radostně ji objímala.

Král každé nechal vystavět pěkný zámek a všichni žili šťastně až do smrti.

Kaštánek

Napsal Jiří Kubík, ilustrovala Nikola Svobodová

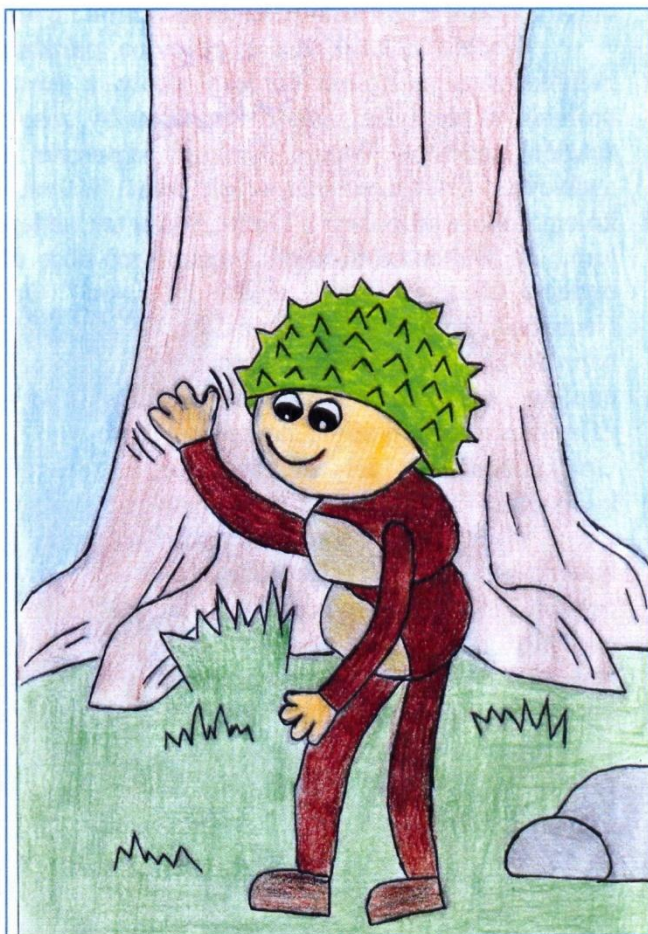
Kaštánek je kaštanový mužíček, který žije ve vysokém Kaštanu u prosečského hřiště. Je to nerudný a starší podivín, nemá rád společnost, a už vůbec ne děti. V samotě, ve svém malém, ale velmi útulném bytečku si suší svoje bylinky na různá léčiva, která si z nich vyrábí.

Velice se zlobil, když si malí Kaštánci hráli s ostatními dětmi, vždy na ně křičel: „Já tu chci mít klid, to nemůžete dělat rámus potichu?!“ Dětem to ale vždy vadilo a chtěly se nějak starému Kaštánkovi pomstít. Dohodly se, že až si zase bude zatápět v krbu, ucpou mu komín. Nastal podzim a Kaštánek se chtěl ohřát u krbu, a tak si zatopil. Děti si řekly, že je to ta pravá chvíle. Vzaly starý hadr a důkladně mu komín ucpaly. Kaštánek běhal sem a tam, vztekal se, nadával a velice se divil, proč jen mu to nechce hořet. Než se nadál, měl celý byteček zakouřený, až to nemohl vydržet a vyběhl ven. Podíval se na komín a tam uviděl, jak se mu ty děti smějí. Okamžitě začal křičet, ale tentokrát se mu z toho kouře zamotala hlava a spadl se stromu až na zem. Jedno z

děti špitlo: „Není mrtvý, že ne?“ V tu chvíli všichni zahlédli, jak se Kaštánek pohnul a že dýchá. Jeden chlapec, který sousedí s panem Kaštánkem, řekl: „Neměli jsme to dělat, vždyť on není tak špatný, musíme mu pomoci.“ Bylo dopoledne a nikdo nebyl doma. Děti rychle seběhly dolů ke Kaštánkovi. Ten již byl při vědomí a s bolestí jim řekl, že má nejspíš zlomenou nohu. Děti ho proto pomalu vytáhly do jeho bytečku a položily na postel. Pak se o něj pěkně staraly, dokud se úplně neuzdravil. A tak časem zjistily, že pan Kaštánek není takový mrzout. Kaštánek si také uvědomil, že ty děti asi nejsou úplně tak zlé a protivné, jak si myslel, a že na ně byl příliš krutý.

Když se Kaštánek uzdravil, přišly se mu děti ještě jednou omluvit. Kaštánka to velmi dojalo a řekl jim, že k nim asi byl i on občas nespravedlivý. Společně se usmířili a už spolu neměli nikdy žádné spory.

A pokud půjdete okolo prosečského hřiště, možná uslyšíte z koruny kaštanu takové šustění, praskání, ševlení. To ale nejsou větve a listy ve větru. To si jen malí Kaštánci hrají, honí se a pošťuchují a starý Kaštánek je s úsměvem ze svého bytečku pozoruje.

Nezbedné opice

Napsala a ilustrovala Kristýna Doubravská

Byl horký letní den, slunce páliło. V jednom ne moc velikém lese u Proseče se z větve na větve přehupovaly malé opičky. Den co den si takhle skotačila malá opičí trojčata, Walter, Diego a Regi. Opičky se tu usadily, když před časem utekly z jedné zoologické zahrady.

Nejbláznivější opičák Walter stále vymýšlel nějaké lumpárny. Jednou ho napadlo, že počkají, až půjdou nějakí lidé na procházku do lesa, že jim něco provedou. Nikdo neprotestoval, a tak se opice vydaly k lesní cestě, kde netrpělivě vyčkávaly příchodu lidí.

Zanedlouho uslyšely opice dupot, a tak se připravily. Když nic netušící lidé přicházeli lesní cestou směrem k Budislavi, opice popadly koule z bláta a začaly je házet po lidech. „Přepadení“ lidé netušili, že v lese žijí opice, a mysleli si, že to jsou nějaké místní děti.

Když se začalo stmívat, opice se rozhodly, že půjdou domů. Maminka už měla přichystanou večeři a čekala jenom na ně. Ve chvíli, když dorazily domů, maminka si všimla, že mají ruce od bláta. Zeptala se jich, co zase vyváděly. Opice tvrdily, že si v lesních bažínách hrály s blátem. Mamince se to nezdálo, protože lhaní není jejich silná stránka. Maminka tedy dala

opícím kázání a ony slíbily, že už to víckrát neudělají.

Uběhlo několik dní a polovina prázdnin byla pryč. Když skončí prázdniny, všechna zvířátka musí nastoupit do lesní školy, a proto si musí ještě užívat. Jednoho rána se Walter probudil a přemýšlel, jakou lumpárnu by zase mohli provést, když vtom ho to trklo. „Ano!“ zakřičel radostně Walter. Vyskočil z postele a utíkal probudit své dva bratry. „Vstávejte, vstávejte!“ křičí u postele svých bratrů Walter. „Co se zase děje?“ diví se bratři. Walter utíká kolem dokola po pokoji a křičí: „Mám ten nejlepší nápad!“ Diego a Redi se diví a stále nerozumí tomu, co Walter naznačuje. „Napadlo mě něco úžasného!“ křičí Walter. „Vymyslel jsem, co dnes budeme dělat, vstaňte a pojdte za mnou!“ Opičky vyskočily z postelí a utíkaly za Waltrem. Necháply, kam je vede. Když dorazily na místo, rozhlížely se kolem a nechápaly. „Dnes ráno mě napadlo provést takovou legraci, kterou jste ještě nezažily!“ „Tak o co jde?“ ptají se zvědavě opičky. „Nedaleko od tohoto lesa je prosečské koupaliště, chodí tam spousta lidí z okolí. Počkáme, až někdo přijde, hodíme na něj pár borových šišek a zase zmizíme, nebojte, bude to zábava!“ Opičky v tom neviděly nic špatného, a proto ani neprotestovaly. Vydaly se do lesa, do blízkosti koupaliště. Přinesly si spoustu borových šišek a domluvily se, co jak udělají.

Po nějaké době se na koupališti objevili první lidé. Návštěvníci koupaliště si mysleli, že to bude krásně strávené odpoledne, ale opak byl pravdou. Zatímco opice vymýšlely svůj plán, lidé se opalovali, koupali, dováděli a užívali si krásného počasí. Byly asi tři hodiny odpoledne a opice se rozhodly zahájit svůj „skvělý“ plán. Pán, který se procházel vedle koupaliště, nic netušil a najednou BUM! Zasáhla ho borová šiška! Pan nechápe a otáčí se kolem sebe, ale nevidí nikoho, kdo by se tvářil podezřele. Opice nečekaly a pokračovaly. BUM, BUM, BUM!

Zatímco opice skotačily, maminka je chtěla svolávat k obědu. Ale co to? Zavolala poprvé: „Kluci!“ Nikdo se neozýval. Po třetím zvolání se maminka rozzlobila a rozhodla se, že je půjde hledat. Nebylo těžké opice najít, protože cestou na koupaliště ztrácely borové šišky. Maminka tedy šla a šla po lesní cestě, po stopách, až došla ke koupališti. A tam je uviděla. Opice házely po lidech borové šišky. Dokážete si představit, co se pak dělo? Maminka neváhala a rozběhla se za opicemi. Ony nic netušíce házely borové šišky po lidech, když vtom je zastaví maminka. Opice se lekly. „Jak se k nim mohla jenom dostat?“ Rozzlobená maminka poslouchá, jak jí to opice vysvětlí. Ony

se sice snaží, ale marně. Maminka se velice zlobila, a proto udělila svým dětem trest. Po zbytek prázdnin se nebudou přibližovat ke koupališti a nebudou vymýšlet žádné lumpárny. Opicím nezbývalo nic jiného, než souhlasit. Mamince slíbily, že už to nikdy neudělají, a také si uvědomily, že se lidem nesmí ubližovat, protože by jim to jednou mohli vrátit.

Pak v klidu a tise odešli všichni domů a od té doby si hrají jenom spolu a poblíž domu, aby na ně maminka viděla.

O zvířecím záchranáři

Napsal Tomáš Rybička

Byl jednou jeden pes a jmenoval se Alex. Bydlel v jednom malém městečku Proseč, které se nachází mezi Skutčí, Litomyšlí a Poličkou.

Mezi zvířátky pracoval jako záchranář, což je velice těžká práce. V lidském životě byl normální mazlivý pejsek.

Jednou šel na očkování, ale zrovna byl požár v Podměstí. Psovi Montymu zrovna hořela bouda, a tak Alex musel z očkování utéct. Zatímco on hasil Montymu boudu, jeho páníček čekal ve frontě a nevěděl nic o tom, že tam Alex není. Když mu ji uhasil, spěchal, aby stihl očkování. Konečně už byli na řadě a Alex tam stál u svého páníčka, jako by se nic nedělo. Po očkování šel se svým páníčkem domů. Páníček byl unavený, a tak si šel na chvíli lehnout. Alex ale běžel zachraňovat kočku Ďapku, která se ztratila v České Rybné. Nejdříve ji našel, potom uklidnil a odvezl ji domů. A rázem vyrazil na další případ, tentokrát se slepice Soňa zachytila v plotě. Alex jí nemohl vůbec najít, ona ho ale zahlédla, a tak volala: „Alexi, tady jsem!“ Alex ji uslyšel a hned také uviděl. Pomohl jí tedy z plotu. Za odměnu mu slepice Soňa dala košík vajíček, která on miluje. A tak si po návratu domů dal ještě večeři a šel spát. Následující den musel hned ráno na další případ. Tentokrát se prase Pepík nemohlo hnout. Alex nevěděl, co s ním, a tak ho odvezl do zvířecí nemocnice. A to už vyražel zachránit místní samoobsluhu. Medvěd přezdívaný „Loupežník“ šel ukrást med, ale jen tam vlezl, Alex ho zadržel a nahlásil policii ve Skutči.

Jednou se v Proseči konala soutěž o největšího jedlíka. Alex chtěl také soutěžit, ale musel jet k dalšímu případu, nakonec ale nejel. Kohout Daniel, na kterého spadl balvan, zemřel.

Alex skončil v soutěži druhý a dostal cenu od prosečského zvířecího starosty, kterým byl kůň Lukáš. Tou cenou byl zlatý knedlík. Alexovi bylo kohouta líto, ale pochopil, že nemůže vždy a všechny zachránit.

O vlku Hafrim a pytlácích

Napsala a ilustrovala Nikola Svobodová

V nedalekém lese poblíž Leštiny žila vlčice Katie se svým mládětem Hafrim. Jednoho dne se Katie rozhodla, že půjde na lov, ale Hafri byl ještě malé mládě, neposedné a hlavně hravé. Nevydrželo chvíli v klidu, vždy muselo něco vymýšlet, aby se zabavilo. Protože Hafri neměl

sourozence, musel si hrát sám.

Jednou Katie poprosila svou kamarádku veverku, aby jí na chvíli pohlídala Hafriho, než se vrátí. „Neboj, já se o něj postarám“, řekla veverka. „A ne, aby tě napadlo něco provést, budeš tetu poslouchat“. „Ano, mamí“, řekl Hafri. Katie se rozloučila a vyrazila na lov.

Zanedlouho se objevila s úlovkem. Zanesla ho do jeskyně, ale Hafri tam nebyl a ani veverku nenašla. Položila potravu na zem a utíkala je hledat. Šla po Hafriových stopách, až přišla

k velké jeskyni, kde našla veverku. „Co se stalo, kde je Hafri?“ ptala se Katie. „Oni ho odvedli.“ „Kdo ho odvedl?“ „Pytláci.“ Katie úplně ztuhla, když si představila, co s ním dělají. „Kudy šli?“ Veverka ukázala na sever k lidskému obydlí. Katie se rozeběhla a směřovala přes hory k lidskému obydlí. Běžela v jednom kuse, zastavovala se, jenom aby se napila.

Zanedlouho byla na velikém kopci a dole pod ním se rozkládala vesnice. Katie vůbec nevěděla, kde má Hafriho hledat, plížila se pomalu a potichu do vesnice, aby ji nikdo neviděl. Najednou ucítila pach svého mláděte. Šla po stopě, až se dostala k velikému dřevěnému domu. Potichu se vkradla dovnitř. Dům byl plný klecí a beden se zvířaty. Pokoušela se Hafriho najít, ale nešlo to, až na konci místnosti uslyšela Hafriho. „Hafri, jsi v pořádku?“ „Ano, jsem v pořádku“, naříkal Hafri. „Neboj se, dostanu tě ven“ „Klíče jsou támhle pověšený“, řekl Hafri a ukázal čumákem na stěnu, kde byly pověšeny svazky klíčů. Katie rychle vzala klíče a odemkla klec. Objala Hafriho a utíkali co nejrychleji pryč, ale u dveří se Katie zastavila. „Nemůžeme je tady nechat.“ Vzala tedy klíče, které nechala na zemi, a odemkla všechny ostatní klece. „Tak a teď rychle ven“, šeptla. Ale když otevřeli dveře, venku na ně čekali pytláci s provazy a pytlí. „A máme vás, už nám nikam neutečete“, křikl jeden z pytláků. „Jste, jenom malá zví...“, ale než to dořekl, stála za nimi velká skupina vlků. Vlci začali vrčet, cenit zuby a doráželi na pytláky. Ti dostali strach, začali křičet a utíkat.

„Děkujeme vám za to, že jste nás pustili ven“, řekl nejvyšší a zároveň nejstarší vlk. „Není zač, a my děkujeme, že jste nám zachránili život“, řekla Katie. „Nechcete se k nám připojit, já a mí bratři se vydáváme na cesty?“ zeptal se nejstarší vlk. „Ne, děkujeme, my se musíme vrátit.“

A tak se rozloučili a vyrazili zpět domů. Katie byla nesmírně šťastná, že má Hafriho zpátky u sebe a že mohou dále spokojeně žít na svobodě.

O drakovi Šmakovi

Napsal Pavel Zach, ilustroval Radek Bárta

Povím vám jeden příběh o drakovi, který se jmenoval Šmak. Žil v nejhlubším lese v okolí Proseče. Byl obrovský, měl jen jednu hlavu, ale o to víc byl nebezpečný. Jeho pálivý dech tavil železo. Vždycky při úplňku vyrazil na lov. Po nocích vandroval Prosečí a vykrádal obchody. Každý měl z draka strach. Jeho řev probouzel stovky a stovky lidí, kteří se báli tak, že se začínali stěhovat do bezpečí. Král mezitím vyhlásil, že tomu, kdo zabije draka, dá 20 měšců zlatáků.

Druhý den stála před hradem celá řada dobrovolníků, že půjdou draka zabít. Odvážlivci se vydali do lesa, ale když zaslechli hrozivý Šmakův řev, vzali nohy na ramena a s křikem běželi zpět. Král už ztrácel trpělivost, a tak se také odstěhoval. Jenže Šmak nelovil jenom na Prosečsku, on lovil po celé zemi. Na draka byli všichni krátkí.

Jednoho večera drak opět vyrazil. Tentokrát se chystal unést krásnou, mladou princeznu Elišku. Tu noc byl úplňk. Šmak byl silný. V království bylo veselo, byl totiž tříkrálový ples a všichni byli dobře naladěni. Najednou všichni zaslechli děsivý řev. Ten řev patřil Šmakovi. Drak řval UÁÁÁ a ŘŘŘ, bylo to děsivé. Princové a princezny pobíhali sem a tam, sálem bylo slyšet: „Šmak se vrátil!“ Bohužel to byla pravda. Drak prorazil střechu zámku, chytil princeznu Elišku a vzlétl. Princezna plakala, kroutila se, ale pevný stisk Šmaka nemohla přemoci. Král byl vyděšen. Nařídil lukostřelcům, aby srazili draka, ale jeho tvrdá kůže odrážela šípy jako „páratka“. Draka to rozzlobilo a svým pálivým dechem sežehl půlku lesa okolo zámku. Pak letěl přímo ke své jeskyni. Zavřel Elišku do klece, zamkl ji a řekl: „Až nastane další úplňk, tak s tebou bude konec!“ Princezna se velice polekala a začala brečet a naříkat.

Král byl nešťastný a zámek byl ve strašném stavu. Nikdo netušil, kde je jeho milovaná dcera Eliška. Další den na její záchranu nastoupilo vojsko. Prohledali celé království, ale po Elišce nenašli ani stopu. V jeskyni zatím musela princezna sloužit hroznému drakovi, vařila mu a uklízela. Princezna věděla, že do úplňku zbývá již jenom týden. Do jeskyně vedl jediný východ, ale ten byl zavalený obrovským kamenem. Avšak nahoře byla malá skulinka. Princezna by se do ní stěží dostala, protože to bylo vysoko. Král mezitím

začínal tušit, kde by mohla být jeho milovaná dcera. Věděl, že cesta tam je otázka života a smrti. Šmak totiž žije v kraji zla a nenávisti. Do úplňku zbývaly jen čtyři dny. Král sebral všechny vojáky a vyrazil vstříc zlému draku. Cesta byla dlouhá a náročná, přesto to dokázali. Konečně spatřili obří jeskyni. Král se obával nejhoršího a Eliška ztrácela naději, že ji někdo zachrání. Náhle princezna zaslechla hlas svého tatínka. Teď se jí přeci trochu ulevilo. Vždy večer odlétal drak někam pryč. V tu noc, když drak opět odletěl, odvalili vojáci kámen, princeznu vysvobodili a odvezli zpět do království. Eliška byla šťastná a celé království také. Když se drak vrátil do své

skrýše, hrozně se rozzlobil a rozbil, co měl po ruce.

Král tušil, že se drak ještě vrátí, a tak svolal obyvatele celého království, aby se draka společně zbavili. Král byl připraven, děla byla postavena, lukostřelci rozestavěni a vojáci střežili hlavní bránu. Netrvalo dlouho a drak zahájil útok. Bombardoval království ohnivými koulemi. Ale rána z děla ho značně unavila. Vojáci vystřelili na draka síť. Poprvé se jim to nepovedlo, ale podruhé draka zasáhli. Konečně! Síť draka obmotala jako mouchu v pavučině. Drak řval, kroutil se a chtěl síť rozervat, ale ta byla velice silná a pevná. Drak Šmak pomalu klesal k zemi. Král vytasil meč a zabodl ho drakovi přímo do srdce.

Všichni lidé v království se velice radovali. Od té doby žili všichni šťastně a spokojeně.

O zajíčkovi

Napsal Šimon Vopařil, ilustrovala Andrea Bartáková

Slyšeli jste už o zajíčkovi, co vyhrál pytel mrkve? Neslyšeli, tak já vám o něm povím.

V malebné krajině, hned za studánkou, tam kde leží Martinice, žil zajíček Bobík. Nebyl pyšný, ani skromný, vysoký ani malý, tlustý ani hubený, ale měl ty nejkrásnější uši, jaké jsem jak

živ neviděl. A tak se jednoho krásného dne rozhodl, že by si měl koupit pořádnou čepici, aby mu ty uši nezmrzly. Zašel tedy do obchodu pana jezevce a řekl mu, co potřebuje. Jen co pan jezevec uslyšel Bobíkovo přání, hned věděl, co má udělat. Šel do vedlejší místnosti, kde měl kouzelný klobouk a zašeptal: „Čáry máry stará opice, ať je tady modrá čepice“. Z klobouku hned vyskočil modrý kulich. Bobík si ho koupil a spokojeně šel domů. Cestou ho zastavil papoušek Cyril a řekl mu, že s tak krásnýma ušima by mohl jít do soutěže Miss Proseč. Bobík chvíličky přemýšlel a potom souhlasil. Celý týden se velice těšil na připravovanou soutěž. Stále se prohlížel v zrcadle, hladil si svoje dlouhé uši a foukal si na ně fénem, aby byly hezky měkké.

Následující týden se konala dlouho očekávaná soutěž. Zajíček Bobík už byl připravený jít předvést svoje uši, když najednou k němu přiskočil zlý kocour Alois a rozcuchal mu jeho načesané uši. Naštěstí to všechno viděla kravička Anička, která byla kadeřnicí, a pomohla mu uši zase upravit. Když šel konečně Bobík na řadu, rozklepala se mu kolena a přepadl ho veliký strach. Ale když se začal procházet po pódiu, tréma z něj spadla a nakonec celou soutěž vyhrál.

Za první místo dostal plný pytel mrkve. Sedl si s kravičkou Aničkou pod největší dub a všichni mrkev snědli.

Lesní skřítek

Napsala a ilustrovala Leona Sodomková

Znáte ten les, kde je cítit vůně jehličnatých stromů? Les, ve kterém se můžete cítit bezpečně? Neznáte? Ale určitě ho znáte, vždyť je nedaleko Proseče. Tak já vám povím příběh o chlapci a lesním skřítkovi.

Poblíž lesa žil se svou manželkou chudý sedlák. Josef bylo jméno sedláka a Anežka jméno jeho překrásné manželky. Josef s Anežkou se vzali velice mladí, měli překrásnou svatbu v místním kostele. Netrvalo dlouho a manželům se narodilo krásné děťátko, byl to chlapec. Dali mu jméno Jakub. Čím byl Kuba starší, tím byl zlobivější a neposednější. Už několikrát se chtěl vydat do toho lesa, ale maminka ho vždy zarazila. „Proč maminko, proč?“ ptával se Kuba. „Chceš, aby ses ztratil?“ vždy odpověděla maminka. Ale Kubovi to nedalo a jednoho dne, když rodiče měli spoustu práce, vydal se do lesa. Les byl temný a velice strašidelný, a tak se Kuba přeci jenom začal bát. Ale když se vracel, zaslechl tiché kroky a zvuky. Neměl však odvahu se do lesa vrátit, proto běžel rychle do chalupy. Maminka mezitím zjistila, že zlobivý Kuba byl v lese a velice mu vynadala. „Co jsem ti říkala, ty kluku neposedný?!“ Kuba mlčel. Jenže byl natolik zvědavý, že se rozhodl zjistit, komu ty kroky patří. Netrvalo dlouho a Kuba se zase vydal do lesa. Šel pomalým, ale jistým krokem, když vtom zakopl a svalil se ze srázu dolů. Po chvíli se probral a vedle něho seděl maličkatý skřítek. Kuba se nejdříve lekl, ale skřítek najednou tichým hlasem řekl: „Mě se nemusíš bát, jsem tvůj nový kamarád!“ „Tak to jsi ty, komu patří ten jemný hlas a kroky,“ pravil Kuba. Skřítek se zvedl a pobídl Kubu, aby šel za ním. Kuba tedy šel. „Jak se jmenuješ?“ chtěl chlapec vědět. Ale místo toho, aby mu odpověděl, začal skřítek zpívat:

„Já jsem lesní skřítek,
zná mě mnoho dítek.
Rád si s nimi hraji,
v tomto krásném kraji.
Zavedu je k domovu,
ztratí-li v lese odvahu.
Jmenuji se skřítek Šiška,
vychovala mne stará liška.
Teď už bydlím v lese sám,
rád si s vámi povídám.“

Když dozpíval skřítek písničku, Kuba věděl, že mu neublíží. Celý den si spolu hráli. Vtom začalo zvonit z kostel, což znamenalo, že se blíží večer. „Už musím jít,“ řekl Kuba. Skřítek tedy doprovodil chlapce na okraj lesa a vrátil se zpět. Kuba hned běžel do chalupy, aby vyprávěl mamince a tatínkovi, co se mu stalo. Maminka celá uplakaná pravila: „Kde se touláš?!“ Synek tedy začal vyprávět...

Rodiče už o skřítkovi slyšeli tolikrát, ale nikdy tomu nevěřili. Když byli v lese, nikdy ho neviděli ani neslyšeli. A víte proč? Protože ten skřítek se objevuje jen malým neposedným dětem, kterým pomáhá, aby nezabloudily a vrátily se v pořádku domů.

O Jozífkovi z Proseče

Napsal Daniel Trynkl

V jednom malebném městečku jménem Proseč, úplně na jeho okraji žila farmářská rodinka. Otec Arnošt, který byl zároveň i starostou města, byl velmi chytrý a pracovitý. Maminka Andělka, jinak také sestra Andělka, byla totiž zdravotní sestrou zdejšího pana doktora. Arnošt s Andělkou spolu měli malého synka Jozífků. Byl to takový „rošťák“ a tatínek mu často říkal. I ty kluku náš, co z tebe bude, Polednici na tebe. Když tohle tatínek řekl, Jozífek se sebral a utekl za ostatními dětmi na náves nebo do lesa. Tam si hráli na loupežníky nebo na spanilé rytíře.

Jednoho dne, když z malého Jozífků byl už pořádný chlap, řekl: „Milí rodiče, školu mám za sebou, do práce mě nikam nechtějí, tak mi poradte, co mám dělat!“ Maminka jen vzdychla a Jozífek hned na to: „Půjdu se po práci zeptat někde jinde.“ A tak šel. Vydal se směrem do města Litomyšl přes starý a hluboký les, který se jmenoval Borka. Asi tak uprostřed lesa narazil na tlupu loupežníků. Jejich veliteli přezdívali Starý Vlk, ten se ho přísným a hlubokým hlasem zeptal: „Kam jdeš? Máš peníze?“ A Jozífek povídá: „Hledám práci,“ a loupežníci hned na to: „Přidej se k nám, ale je v tom jeden háček. Na začátku si musíš ukrást koně,“ zasmál se Starý Vlk. Jozífkovi se to moc nelíbilo, ale nakonec souhlasil.

Dny pomalu utíkaly, až nastala zima. V tomto kraji bývá zima docela tuhá, ale Jozífek na to byl zvyklý, a tak mu to bylo docela jedno. Zima byla toho roku ale výjimečně krutá, sněhu po pás, teploty hluboko pod bodem mrazu. To bylo i na Jozífků příliš. Ale na to, aby šel do města shánět nocleh, byl moc chudý, a tak si řekl, že se pokusí někoho okrást. Vzal si sekeru, bambitku a šel se ukrýt k nedaleké cestě. Zanedlouho jel kolem starý Kozderka s dvěma koňmi a s téměř prázdným vozem. Jozífek ho zastavil a zakřičel: „Peníze nebo život!“ Kozderka se polekal, ale raději mu dal celou svoji tržbu, která čítala sotva 2 zlaté. Jozífek mu je prudce vytrhl z ruky a k tomu si vzal jednoho koně. A teď již vyrazil do města. Když přijely do Litomyšle, začal hledat hospodu, kde by o něj bylo dobře postaráno.

Druhý den si šel Jozífek hledat práci. Po nějaké chvíli si našel práci u kováře Koziny, který nutně potřeboval pomocníka. Jozífek byl šikovný a kovář mu dobře platil, a tak u něho zůstal.

Když utejky tři roky, začalo se mu stýskat. Jednoho dne si řekl, že se pojede podívat domů. Po příjezdu do Proseče ho nikdo nepoznal, protože uplynula dlouhá doba a mnohé se změnilo. Zastavil tedy u rodného domu a tam ho tatínek vítal s otevřenou náručí. Poté mu řekl, že už maminka umřela a že už ani není starostou městečka. Jozífek z toho byl velice smutný, a tak se ještě ten vydal zpět ke kováři a tam se vzdal svého místa. Poprosil mistra, aby mu vyplatil poslední mzdu. Potom mu za všechno poděkoval a jel zase zpět do Proseče. Když se vrátil, uspořádali si s tatínkem malou oslavu a vzpomínali na maminku.

Neuplynulo ani půl roku a Jozífek se stal starostou města. Byl spravedlivý, chytrý a dobrotivý. Za peníze ušetřené z práce u kováře nechal v celé Proseči opravit všechny domky. A že to bylo opravdu hodně peněz.

Jednou si jeho tatínek usmyslil, že chce také vidět Litomyšl a kovářnu, kde pracoval. A tak se vydali na cestu. Jozífek si vypůjčil obecní povoz, zapráhl za něj svého koně a jeli.

V Litomyšli zamířili přímo ke kováři. Tatínek si s ním dobře rozuměl. Hlavně když kovář přinesl svoji domácí pálenku. Poté se šli projít k zámku. Cestou potkali krásnou dívku, která se jmenovala Marjanka. Jozífek se s ní dal do řeči a hned se do ní zamiloval. Rok se s rokem sešel a měli svatbu. Protože se oba měli moc rádi, zanedlouho se jim narodil synek Lojzík. Byl to celý tatínek, co vám budu povídat!

Skřítek Honzík

Napsala a ilustrovala Veronika Soukalová

Byl krásný letní den a v malém městečku Proseč se volil nový starosta. Když zástupce města řekl, že novým starostou města se stává pan Hájek, vypukl velký potlesk a jásot. Paní Hájková, těhotná žena pana Hájka, byla moc ráda, že se starostou stane právě její manžel, ale také byla ráda, protože dostanou od města nový byt, který je hned vedle krásného hřiště. „To bude skvělé, náš malý syn bude vyrůstat v pěkném novém bytě s hřištěm hned pod okny, co víc si přát“, řekla maminka.

Když se však dítě narodilo, nastalo velké udivení. „Proč má tak velké uši? A proč je Honzík tak malý?“ vydala ze sebe paní Hájková. Podívala se znovu na dítě a po chvíli smutně řekla: „Honzík není dítě, je to malý skřítek!“

Paní Hájková a panem Hájkem byli zmatení, ale rozhodli se, že si svoje dítě nechají, i když je jiné než ostatní. Druhého dne přišla za paní Hákovou do porodnice její rodina. Když uviděli malého Honzíka, zůstali stát s otevřenou pusou. „Tohle je tvoje dítě? To snad není ani člověk,“ mluvil jeden přes druhého. Matka paní Hákové řekla, že se musí dítěte zbavit, protože by to byla ostuda pro celou jejich rodinu. „Tvůj manžel je starosta, měli byste jít příkladem a ne se starat o malého skřítky, to by byla pohroma!“ Paní Hájková věděla, že má její matka pravdu, ale dítěte se vzdát nedokázala a ani nechtěla.

Plynuly roky a skřítek slavil již desáté narozeniny. Byl o hodně jiný než ostatní děti. Měl tichý, pisklavý hlásek, zvláštní chůzi a byl hodně malý. Neustále musel poslouchat, jak se mu ve škole všichni smějí.

Jednoho dne se rozhodl, že uteče do blízkého lesa. Zabalil si doma nějaké jídlo, vzal si přikrývku a vyrazil. Šel a šel lesem, až objevil skálu, ve které se mohl ukrýt. Roztáhl si přikrývku, lehl si na ni a usnul. Když se ráno vzbudil, snědl buchtu, kterou měl v uzlíku, a vydal se dál lesem. Cestou přemýšlel, kam vůbec půjde. Než se nadál, byla zase tma, a tak si lehl unavený pod strom a opět usnul.

Když se ráno probudil, vylekal se. Byl svázaný s několika skřítky ve zvláštní místnosti. Všichni brečeli a chudák Honzík nevěděl, co se děje. „Kde to jsem? Jak jsem se sem dostal?“ ptal se udiveně Honzík. Po chvíli čekání dostal odpověď od hnědovlasého skřítky: „Unesli nás nějakí

lidé, budou tu s námi dělat pokusy!“ Honzík nevěděl, co si má myslet. Když vtom do místnosti vstoupil vysoký, hubený pán, který byl celý v černém. Všichni rázem zmlkli. Pán si všechny skřítky prohlédl, přistoupil k Honzíkovi, chvíli se na něho díval, poté ho popadl za košili a odnesl s sebou. Honzíkovi dal na hlavu pytel, aby nic neviděl. Ten plakal a ptal se, kam jdou, ale pán mu neodpověděl. Nějakou chvíli šli, až najednou zastavili. Pán sňal Honzíkovi pytel z hlavy a řekl mu, ať si stoupne do rohu. Honzík se rozhlédl a zjistil, že je v malé temné místnosti a kolem něho je hodně lektvarů a zvláštních přístrojů. Pán vzal Honzíka a položil ho do největšího přístroje, který se v pokoji nacházel. Honzík křičel, kopal, ale neubránil se. Ležel v divném stroji a teď již oddaně čekal, co se stane. Světlo zhaslo a ozvala se velká rána. Poté Honzík ztratil vědomí. Když se probudil, opět se nacházel mezi ostatními skřítky. „Kde jsem to byl? Co to se mnou dělali? Bolí mě hlava!“ říkal Honzík. Jeden malý skřítek, Pavlík, vyprávěl Honzíkovi dlouhý příběh o tom, jak se dostal na toto místo. Honzík zvědavě poslouchal. „Takže na nás budou dělat opravdu vědecké pokusy a poté se nás zbaví?“ ptal se vystrašeně Honzík. „Ano, přesně tak to bude“, řekl Pavel. Skřítkové dali hlavy dohromady a vymysleli plán.

Druhého dne brzy ráno si všichni zabalili věci a nepozorovaně proklouzli ven do nedalekého lesa. „Co to je za divné zvuky?“ ptal se jeden z pánů, který spal ve vedlejší místnosti. Druhý muž ale jen zabručel ze spánku, ať také spí, že se mu jen něco zdálo.

Skřítkové utíkali a utíkali, až vyběhli ven z lesa. Pokračovali po úzké cestičce, která se zdála být nekonečnou. Už se stmívalo, když vtom došli do dalšího lesa. Lehli si pod strom a brzy usnuli.

Uprostřed noci se ozývaly další zvláštní zvuky. „To budou zase ti lidé, honem, utíkejte!“ křičel jeden přes druhého. Vzali své věci a rychle přechali pryč.

Celé další dva dny bloudili lesy, když najednou zahlédli světla domů. „To je Proseč, můj domov!“ rozběhl se Honzík. Když maminka viděla Honzíka a další skřítky, byla štěstím bez sebe.

Skřítkové od té doby bydlí u Honzíka a jsou všichni dobrými kamarády. A protože skřítkové žijí velmi dlouho, je dosti možné, že nějakého v Proseči nebo přímo u vás doma také potkáte.

O chytrém Honzovi

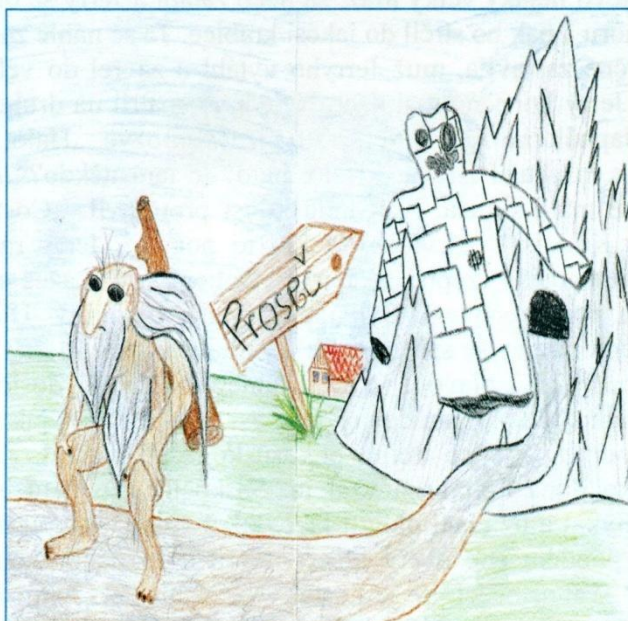
Napsal a ilustroval Daniel Barták

Byli jste už někdy v Nových Hradech? Dnes tam stojí nádherný zámek, ale kdysi tomu tak nebylo. Kdysi tu byl pouze malý hrad, ve kterém bydlel velmi chudý král Jaromír. Proč chudý? V Proseči, tam kde stojí dnešní škola, tak tam byla obrovská hora. A v té hoře žil veliký obr. Ten obr nebyl nijak chytrý, ale miloval třpytící se zlato, a proto mu ho král musel dodávat. Pokud však obr svoje zlato nedostal, velice se zlobil. Hněval se tak moc, že vyšel ze své jeskyně a ničil domy, kácel lesy a děsil všechny v okolí.

Král začínal být zoufalý. Zlato docházelo a obr chtěl víc a víc. Žádný z jeho rytířů se neodvážil hrůznému obru postavit, a tak nechal král vypsát odměnu tomu, kdo se pekelnému stvoření postaví a zbaví kraj obra. "Ten, kdo mě a moje království zbaví toho zlého obra, dostane půlku království a ruku mojí dcery." Že jsem vám neřekl, že má král dceru? Ano, jmenuje se Zuzka a je nesmírně krásná. Má modrá očka, roztomilý nosánek a krásné dlouhé, téměř až zlaté vlasy. Princezna je milá a hodná a také nápadníků má mnoho, ale žádný jí nepadl do oka. Protože měla princezna svého tatínka velmi ráda, souhlasila, že si vezme toho, kdo přemůže zlého obra.

Král ihned nechal zprávu o odměně poslat do všech měst i vesnic široko daleko. Mnoho velkých a silných ruce se vrhlo na zlého nevrátil živ.

A nyní nás náš jedné malebné Doubravice. Zrovna léto, slunce přímo nad pracují na polích. Byl den, kdyby nepřišel nezačal bubnovat. sešla snad celá mluvit: "Náš Jaromír a jeho sužované zlým prosečské hoře. Ten, dostane polovinu princeznu Zuzku za zprávu slyšel, Honza. Ne, není to

mužů se zbraní v obra, ale žádný se

příběh zavádí do rolnické vesničky bylo poledne, prázdné hlavami a všichni by to byl normální královský posel a Když se kolem něj vesnice, začal milovaný král království je obrem, který žije v kdo ho přemůže, království a ženu." Každý tuto dokonce i mladý Hloupý Honza, náš

Honza je velmi chytrý, dokonce i pohledný mladík. Honza netoužil po království, nechtěl ani princeznu, chtěl pouze bezpečí pro svou zemi, aby ji nesužoval žádný zlý obr. Rozloučil se s rodinou, vzal si něco k snědku a vydal se na cestu k prosečské hoře.

Netrvalo dlouho a Honza byl na místě, přímo před vchodem do obrovské jeskyně. Všude ležely zbroje padlých rytířů, kteří se postavili obru s mečem v ruce. Honza věděl, že silou obra nepřemůže. A jak každý ví, ráno bývá moudřejšího večera, proto si Honza lehl na trávu a spal. Ráno vstal, snědl své poslední buchty a v tu chvíli dostal nápad. Ihned pelášil do Proseče, kde chodil od domu k domu a žádal o kusy bílé látky. Vždy pozdravil a řekl, že ví jak obra porazit nebo spíše jak se ho zbavit. Lidé dávali Honzovi bílé košile, prostěradla a zástěry. Honza tři dny a tři noci sešíval látky k sobě, až z nich nakonec byla jedna velká plocha tvaru velikého strašidla.

Jednou v noci, když spal obr jako zabítý, se Honza vydal do jeskyně a připoutal svá sešívaná prostěradla na stěnu obrovské jeskyně. Nyní to vypadalo opravdu hrůzostrašně, obrovský duch v tmavé jeskyni by vyděsil i nejstatečnější rytíře. Když se obr vzbudil, strašně se polekal. Jako hloupí lidé, tak i hloupí obři se bojí strašidel. Obr nejdříve strnule zíral na ducha, ale po chvíli mu to začalo být podezřelé. Honza musel zasáhnout: "Bu, bu, bu. Běž pryč z mé jeskyně." Obr se vyděsil a utíkal pryč z jeskyně. Utíkal a utíkal daleko od Proseče a nikdy se už nevrátil.

Honza se tak stal hrdinou. Vzal si princeznu a dostal i půl království. Stal se z něj král a vládl moudře a velmi spravedlivě. Za zlato, které obr nasbíral v jeskyni, nechal Honza zbořit prosečskou horu a postavit na jejím místě školu, aby mohl být každý chytrý jako on.

O Jerrym a Wolterovi

Napsala Kristýna Bartošová

V jednom malém domečku na kraji malého městečka Proseče, žil byl kdysi dávno malý lviček jménem Jerry. Byl tak malý, že se mu všechna ostatní zvířátka smála. Nikdy neměl žádné kamarády, nikdo se s ním nebavil, jen občas byl terčem posměchu.

Jerry se často toulal sám po okolních lesích. Jednou večer znenadání spadl do velké a hluboké jámy. Jelikož byl malý, nemohl se dostat ven. Zkoušel to dlouho, až přišla černočerná tma

a on z té námahy usnul. Probudil ho až nějaký divný šramot. Jerry se zvedl a začal křičet: „Pomóc, pomóc!“ Náhle se objevil nějaký velký muž, za něco zatáhl a Jerry se ocitl v síti. Ten muž ho táhl zamotaného v síti nahoru a pak ho strčil do jakési krabice. Ta se náhle začala pohybovat.

Když se konečně zastavila, muž Jerryho vytáhl a zavřel do velké klece. Po chvíli, když muž odešel, se začal Jerry konečně rozhlížet. Najednou spatřil na druhé straně stejnou klec, jako v které byl on sám. Napadlo ho, že zakřičí, jestli se někdo ozve. „Haló, haló! Je tam někdo?“ Ale nic se neozvalo, a tak to zkusil znovu: „Haló, haló! Je tam někdo?“ A z kouta se ozvalo tiché vzlykání a objevila se malá silueta. Najednou kdosi promluvil: „Co tu děláš?“ Jerry však nic neviděl, a tak řekl: „Kdo jsi?“ „Lviček,“ řeklo to pomalu. Jerry radostí vykřikl: „Já taky!“ „Vážně?“ „A jak se jmenuješ?“ zeptal se Jerry. „Walter.“ „A ukážeš se mi?“ ptá se Jerry. „Ale nebudeš se smát!“ a pomalu vylezl. Byl malinký, ale roztomilý. Dlouho si Jerry s Walterem povídali, když je napadlo, že by se spolu mohli nějak dostat ven. Jerry tedy povídá: „Neviděls tu někde klíče?“ Walter ale kývl hlavou, že ne. Náhle to Jerrymu došlo: „Zkusím se protáhnout mříží.“ Zkoušel to dlouho, ale pak mu došlo, že je asi moc velký. A tak řekl: „Zkus to ty.“ Walter to zkoušel jednou, podruhé, ale po třetím pokusu konečně prolezl. Začal hledat klíče. A tu je konečně uviděl. Vyskočil na krabice a vzal je. Seskočil zase dolů a běžel ke kleci, kde byl uvězněný Jerry. Odemykal a už chtěl otevřít klec, když vtom vstoupil muž a začal Waltera honit. Jerrymu se podařilo poodemčené dveře klece otevřít a rozběhl se za mužem a přitom křikl: „Waltere, uteč, uteč!“ Walter běžel, až se dostal ven. Náhle se zevnitř ozval křik. Walter se lekl, ale dovnitř se neodvážil. Říkal si: „Co když Jerrymu něco udělal?“ Slyšel, jak se otevírají dveře, a protože se bál, dal si tlapky před oči. Waltře, my jsme volní!“ křičel Jerry. Oba dva se začali smát a skotačit. Jerry se ale náhle zastavil a říká: „Co kdyby ses přestěhoval ke mně?“ Walter přikývl. Stěhování bylo dlouhé, ale oběma se líbilo. Na společnou domácnost si rychle zvykli. Stala se z nich nerozlučná „dvojka“.

A takhle žili šťastně a dlouho, až se na tenhle příběh úplně zapomnělo.

Myší rodina

Napsala a ilustrovala Andrea Bartáková

U nedalekého zámku v Nových Hradech žila po spoustu let jedna malá myší rodina. Hlava rodiny byl velký tlustý myšák Frank. Za manželku měl malou roztomilou myš jménem Jessie a spolu vychovávali Grega, Chrise a Molly. Každý den chodila celá rodina na zámek jedním tajným vchodem, který našli jejich předci. Na zámku žili šlechtici. Neměli v lásce žádná jiná zvířata, kromě svých dvou koček. Myši vždy měly co dělat, aby je nikdo neviděl, protože hned, jak si v kuchyni dohrály, šly sníst zbytky jídel. Kočky vždy bedlivě pozorovaly každý pohyb. Jednoho dne šel Greg sám do zámku, přestože to měl zakázané. Jen tak se toulal po chodbách a prohlížel si obrazy. Když vtom zahlédl tu větší kočku a začal utíkat do nejbližší skrýše. Schoval se a čekal, co se bude dít dál... Kočka chodila kolem skříně a čekala, kdy vyleze. Greg byl celý vystrašený. Nenápadně pozoroval kočku, a když se zrovna dívala jinam, běžel co nejrychleji mohl. Jak to zjistila, okamžitě vyrazila za ním. Zahnala ho do kouta a on úpěnlivě prosil: „Prosím, nech mě jít! Ze mě velká svačina nebude!“ Litoval, že neposlechl svoje rodiče. Kočka odpověděla: „Já tě nechci sežrat, potravu mám dost. Jenom jsem si chtěla s tebou hrát na schovávanou.“ Greg si oddechl, to opravdu nečekal. Začali se spolu víc a víc kamarádit, hrály si na schovávanou nebo se jen tak procházeli po zámku a vyváděli různé lumpárny. Greg s sebou začal brát na zámek i své

sourozence Chrise a Molly. Kdyby to Frank s Jessie věděli, zakázali by jim to hned.

Jednou rodina odjela na měsíc ke svým příbuzným a nechala kočky doma. Ony mezitím běhaly se svými kamarády po zámku a prolezly každý kout. Jednoho dne se však vyskytl

problém. Ti zlí lidé se vrátili. Nikdo si toho nevšiml, a tak je nachytali v kuchyni. Paní zakřičela na své mazlíčky: „Ihned je sežerte!“ Všichni byli překvapení a zmatení. Nedalo se nic dělat. Kočky vzaly opatrně své kamarády do tlamy a předstíraly, že je spolky. Vynesly je ale před dveře a tam jim řekly: „Utíkejte co nejdál, jinak se vám něco stane!“ Myšky utíkaly co nejrychleji domů a společně se svými rodiči se všichni

přestěhovali do malého domečku na okraji lesa. Tam žili šťastně a spokojeně a možná tam jsou ještě dnes.

Maty z Proseče

Napsala Eliška Macháčková

V malé vesničce jménem Proseč žilo malé strašidylko. Jmenovalo se Maty a pobývalo v polorozpadlém domku na okraji Proseče.

Jednou si takhle vyrazilo projít se po okolí a tu ho potkaly místní malé děti. Maty se s nimi chtěl skamarádit, ale ony se polekaly a utekly. Snažil se je zastavit a vysvětlit jim, že je hodný a nic jim neudělá, ale děti byly už pryč. Tak se zase vrátil domů, a protože nastal večer, šel spát. Druhý den se probudil a řekl si, že půjde ven na zahradu a bude okopávat zeleninu, co si na jaře zasel. Okopával a okopával a najednou před svým domkem zahledl nějaké děti. Přišly ze zvědavosti, aby se dozvěděly, odkud přišel a co všechno umí. A tak je Maty pozval dál. Děti se nestačily divit, jak má uklizený domek. A jak si povídali, čas utekl, nastal večer, a tak se děti zase vrátily domů. Maty jim na rozloučenou řekl, že se ho vůbec nemusí bát a že mohou zítra opět přijít. Děti souhlasily.

Další den se opravdu u nového kamaráda stavily. Společně se domluvili, že se půjdou projít ven a provedou Matyho různými kouty Proseče, které ještě nezná. Maty si to moc užíval a byl šťastný, že má konečně kamarády, kteří se ho nebojí. Má je moc rád a oni jeho také. Užívají si společně každý den, kdy jsou spolu venku.

Tak až půjdete, děti, ven a potkáte je, zkuste se k nim přidat.

Jak bobr Nešika se stal šikovným bobrem

Napsal Stříteský Radek

Bylo nebylo, v jednom malém rybníčku nedaleko Proseče stála hráz, ale ta hráz nebyla obyčejná, patřila bobřím manželům, kteří chtěli miminko. Až jednoho dne se ozvaly z té hráze dětské výkřiky. Tatínek, který pracoval venku, uslyšel maminku, jak volá na tatínka, aby se přišel

podívat. Když přišel domů, spatřil malé roztomilé bobří miminko, které bylo na první pohled něčím zvláštní. Ale až po čase se poznalo, že je malý bobřík tuze nešikovný, a proto mu rodiče začali říkat Nešika. Od Nešikova narození uběhlo pět let, byl to už zdatný bobr, ale nešikovnost mu zůstala. Zpočátku si rodiče mysleli, že až jejich synek vyroste, bude šikovný jako tatínek, ale v tom se mýlili. Nešika byl pořád nešikovný. Maminka a tatínek ho museli stále hlídat, aby nic neprovedl.

Jednoho krásného dne se mladý bobr vypravil do lesa podívat se, co je kde nového. Jde si pěkně po pěšině, do kroku si zpívá krásnou písničku a najednou zahlédne zajíce, a tak na něj zavolá: „Zajíci, zastav se.“ Zajíc se sice zastavil, ale rozhlédl se a odběhl zase někam pryč. Bobr si řekl: „Nemá na mě asi čas, ať si běží,“ a pokračuje dál. Tu najednou Nešika zaslechne jakési volání, rychle se rozběhne po hlasu a už v dálce vidí, jak se topí v rybníce víla. Nešika neváhá ani okamžik, skočí do vody a vílu zachrání. Ta sice ještě chvilku nedýchá, ale pak se probere a udiveně se zeptá: „Kdo jsi?“ Bobr odpoví: „Já jsem Nešika,“ a víla se opět zeptá: „A proč ti říkají Nešika?“ Bobr jí hned povídá: „Protože jsem byl už od mala moc nešikovný a to mně zůstalo dodnes.“ Víla chvilku přemýšlí, čím by se mu za jeho odvážný čin odměnila. Najednou si vzpomněla, že má v kapse malý kamínek. Ale ten kamínek nebyl obyčejný, byl kouzelný. Kdo ho má u sebe, všechno se mu daří a je velice šikovný. Víla tedy dala kamínek Nešikovi, ten poděkoval a rychle běžel domů. Mamince a tatínkovi vyprávěl, co se mu přihodilo. Rodiče tomu nemohli uvěřit, ale brzy se přesvědčili. Nešikovi šla práce od ruky, byl šikovný a zastal práci za dva bobry. Jméno mu sice zůstalo, ale všichni věděli, jak je to s milým bobrem doopravdy.

A od té doby se už nikdo nemusel bát, že si něco při práci udělá.

Příloha:

Projekt žáků 9. ročníku pro žáky 2. ročníku

Název projektu: Autorské čtení pro Rytíře řádu čtenářského aneb „Napsali jsme pro vás pohádky“ – tentokrát z Proseče a okolí.

Cíl projektu: Netradičním způsobem rozvíjet čtenářskou gramotnost, motivovat žáky k autorskému psaní a čtení (9. roč.) a k čtení s porozuměním - interpretace přečteného textu, výtvarné zpracování námětu (9. a 2. roč.)

Termín: prosinec až červen

Předmět: Český jazyk a literatura

Ročník: 9. a 2.

Dílčí cíle na oborové úrovni

2. ročník žák čte literární texty přiměřené věku
rozvíjí dovednost vyprávět o přečteném
seznamuje se základními literárními pojmy
výtvarně vyjádří vjemy a postoje ke skutečnosti na základě vlastního
prožitku, podle vyprávění, četby

9.ročník žák zvládá výstavbu souvislého textu a způsoby jeho členění
oživuje vypravování výstižnými jazykovými prostředky
vhodně využívá vědomostí o hláskosloví, spisovné výslovnosti, zvukové
stránce věty v psaném i mluveném projevu
charakterizuje literární postavu

Cíle na kompetenční úrovni

Kompetence komunikativní

9. ročník

a) Písemný projev

žák své sdělení vyjádří písemně uceleně, se souvislou stavbou vět, odstavců a celého textu, se zaměřením na věc i s ohledem na svého adresáta a záměr sdělení

b) Ústní projev

před známým i neznámým publikem přednese své sdělení uceleně a srozumitelně; připraví si a použije poznámky tak, aby to jeho vystoupení nerušilo

mluví výrazně, aby sdělil smysl, tempo přizpůsobuje adresátovi i obsahu, ovládá mimiku i gesta

rozlišuje, co chce sdělit, v jaké situaci to sděluje a komu to sděluje, a v závislosti na tom použije vhodné jazykové prostředky

2. ročník

Naslouchání, navazování a udržování kontaktu při komunikaci

vyslechne druhého, aniž by ho zbytečně přerušoval; udržuje s mluvčím oční kontakt

odpoví na položenou otázku, řekne svůj názor na věc

různými způsoby vyjádří své názory, pocity a myšlenky

Kompetence pracovní

9. ročník

Vlastní práce

úkoly plní ve stanoveném termínu; v průběhu plnění úkolu kontroluje dodržení termínu splnění

Hodnocení rozpozná kvalitní práci a dobře splněný úkol (podle zadání a předem stanovených kritérií); sám nebo ve spolupráci se spolužáky zhodnotí podle předem stanovených kritérií práci ostatních i vlastní práci

Vlastní práce

2. ročník postupuje při práci podle jednoduchého návodu, pokud si neví rady, požádá o pomoc spolužáka či učitele

Postup a časové rozvržení

Prosinec - 1/ po zopakování učiva kapitoly vypravování v rámci slohového učiva žáci 9. ročníku napíší vlastní pohádku a doplní ji ilustrací
2/ učitel práce opraví a spolu s žáky vybere nejzajímavější texty

Únor - 3/ žáci je přepíší na počítači, svážou do složky včetně ilustrací

Duben - 4/ pod vedením učitele si žáci připraví autorské čtení své pohádky (lze i četbu po rolích ve skupinách nebo dramatizaci)
5/ po interpretaci ve třídě vyberou žáci spolu s učitelem 2 – 3 pohádky, které budou žákům 2. ročníku přečteny
6/ žáci si domluví s vyučující 2. třídy termín a hodinu realizace

Červen- 7/ **Realizace 1. týden v měsíci**

A/ přítomni jsou všichni žáci tříd 9. A, 9.B a žáci 2.třídy

B/ mluvčí 9.roč. – moderátor – vysvětlí, proč právě pro ně byly pohádky napsány /Rytíři řádu čtenářského/ a vyptá se, jaké pohádky znají, kdo jakou nyní čte apod.

C/ četba ukázek ze sborníku pohádek 2 – 3

D/ po každé pohádce mají děti z 2. třídy stručně převyprávět, o čem v pohádce šlo, říci, jestli se jim pohádka líbila, které postavy si zapamatovaly....

E/ žáci 9. ročníku sborníček dětem předají s tím, že až si všechny pohádky přečtou a nakreslí k nim obrázky / budou vystavené ve třídě/ pozvou autory pohádek na výstavu ilustrací a na četbu vybraných pohádek, kterou si předem připraví. **Toto setkání se uskuteční do 25.6. 2014**

F/ žáci 9. roč. se rozloučí a odejdou.

Zhodnocení projektu Každý žák 2. třídy napíše jednu až dvě věty - své dojmy

(některé budou zveřejněny ve školním časopise).

Žáci 9. ročníku připraví zprávu do školního časopisu Šotek i Prosečského zpravodaje.

Zpracoval a projekt vedl : Mgr. Zdeněk Pecina

